

Risalelerde de geçen vahdetulvücut ve vahdetuşshuhut nedir? Kısaca ve anlayacağımız şekilde anlatır mısınız?

MESLEK OLARAK VAHDETÜ'L-VÜCUD

Dokuzuncu Lem'a, Vahdetü'l-Vücutun ince sırları ile ilgili sorulara cevap sadedinde yazılmıştır. Vahdetü'l-Vücut, varlıkta birlik demek olup, gerçek vücut sahibi olarak sadece Cenâb-ı Allah'ı bilmek, O'nun dışındaki diğer varlıkları Cenâb-ı Allah'ın varlığı yanında birer hayal veya gölge görmeye dayanan bir tasavvuf mesleğidir. Meslek, kendi bütünlüğü içinde düşünüldüğünde doğru fikirlere sahiptir. Fakat kendi mantığının dışından bakıldığında, yani kendi bütünlüğü anlaşılmadığında, dalâlete ve yanlış düşüncelere kapı açabilecek tehlikeli çıkışlar ihtiva ediyor.

Günümüzde bu yolun takipçileri kalmamıştır. Ancak geçmişte Hallac-ı Mansur, Muhyiddini-i Arabî ve Sadreddin-i Konevî gibi az sayıda evliya bu yola süluk etmişlerdir. Zevkli bir kalp ve aşk yoludur. Aklın sustuğu, aşkın da kalbe sarhoşluk verdiği bu mesleğe göre, Allah'tan başka gerçekte hiçbir varlık yoktur. Var olduğunu gördüğümüz eşya, hayalden, gölgeden ve zandan ibarettir. Gerçekte var değildir. Var olan yalnızca Allah'tır. Bu sebeple bu meslek sahipleri "La mevcude illa hu" (Allah'tan başka hiçbir şey yoktur) derler.

Oysa Kur'ân, "la ilahe illa hu" (Allah'tan başka ilah yoktur) demektedir. Çünkü gerçekte, Allah'tan başka varlıklar elbette vardır. İçinde yaşadığımız varlıklar âlemi, Allah'ın halk ettiği varlıklardan ibarettir. Var olan bir şeye yok demek, ya da hayal, vehim veya gölge saymak gerçeğe bağdaşmaz. Kur'ân'ın ana caddesi bunu reddeder. Çünkü Bediüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle, Hallâk, Rezzak gibi çok isimlerin mazharları olan varlıklar, hayal veya vehim sayılmaz. Madem Allah'ın isimleri hakikattirler; isimlerin mazharları olan varlıklar da hakikattirler.¹

VAHDETÜ'L VÜCUD CADDE-İ KÜBRA OLMAMIŞTIR

Bu sebeple bu yola girenler İslâm Tarihi boyunca suçlanmaktan kurtulmamışlardır. Meselâ Hallac-ı Mansur gibi bir hakikat âşığı "Ene'l-Hak" (Ben Hak'ım) dediği için şirke itham edilerek idam edilmiştir.

Vahdetü'l-vücut mesleğinde mahv ve sekir vardır, yani kendini Hak önünde hiç bilmek ve bunun sarhoşluğu içinde yaşamak vardır. Bu meslekte akıl gözü bunun için kördür. Bu meslek bir felsefe mesleği değildir. Bu sebeple günümüzde felsefecilerin tevhid inancına sahip olmadan bu yola girmeleri sakıncalıdır, şirke kapı açar. Muhyiddin-i Arabî bile bu sebeple "Bizden olmayanlar bizim kitabımızı okumasınlar." demiştir. İyi bir tevhid inancı terbiyesinden geçmeyene ve âşik olmayana bu meslek zarar verir. Çünkü Allah'ın varlığı yanında varlıkları bir gölgeden ibaret gören ve yok sayan bu

meslek, tevhid inancına sahip olmayanların elinde, “O’ndan başka hiçbir şey yoktur; her şey ondan ibarettir.” gibi bir söylemle, varlıklar adına Allah’ı yok saymak gibi tehlikeli bir inkârcılığa kapı açabilir.

Bununla beraber, bu yola girenler Hak aşkı için girdiklerinden, Bediüzzaman Hazretlerine göre Hak katında makbuldürler; fakat keşfiyatları mizansız olduğu için, hudutları çiğnemişlerdir. Bu nedenle şahısları itibariyle yüksek ve harika birer kutup oldukları halde, tarikatları gayet kısa kalmış ve rağbet görmemiştir.²

VAHDETİ’Ş-ŞUHUT MESLEĞİNE GELİNCE

Vahdeti’ş-Şuhut mesleği ise fark ve sahv mesleğidir.

Yani varlık noktasında boğulmamış, kulluk noktasında yoğunlaşmış, halk ile Hâlık’ı bir birinden ayırmış, yaratıcı ile yaratılanı birbirine karıştırmamış, bilâkis tefrik etmiş, arasına fark koymuş, Yaratıcıya vacibü’l vücud demiş, yaratılana ise mümkinü’l-vücud diyerek Allah’ın dışındaki eşyanın varlığını Allah’a bağlamıştır. Bu açıdan bu meslekte gidenler ehl-i sahvdirler. Yani yollarında akıllı ve uyanık yürümüşler, akılı ihmal etmemişler, akıl ile kalbi birlikte götürmüşlerdir.

Bu sebeple Bediüzzaman vahdetü’suhut mesleği için “zararsızdır; ehl-i sahvın yüksek bir meşrebidir.” demiştir.³ Muhakemat’ta Bediüzzaman “Safi meşrep ise, meşreb-i ehl-i fark ve sahv’dır”⁴ demekle, şüphesiz, zararsız ve arı (safi) meşrebin fark ve sahv mesleği olan Vahdetü’ş-Şuhut mesleği olduğunu kaydetmiştir.

Dipnotlar:

- 1- Lem’alar (yeni tarz), s. 146.
- 2- Lem’alar (yeni tarz), s. 143.
- 3- Mektubat (yeni tarz), s.147.
- 4- Muhakemat, s. 119; Mesnevî-i Nuriye, s. 217.

10 Temmuz 2014, Perşembe